

Чадра Марусі Богуславки

Ліна Костенко

Вузенька вуличка. Стіна, повита хмелем.
Татари сплять, сьогодні в них байрам.
Високий дуб, по-українськи — нелинь.
Святе письмо, по-їхньому — Коран.

Чого я тут? Ще й, кажуть, Богу слава,
що я жива, що в мене муж паша.
А я— Маруся. Я— із Богуслава.
У мене є непродана душа.

О, як він любить, як він мене палить!
Як він мене цілує уночі!
Каблучки нанизав по дві на кожен палець.
Браслети на руках, на шиї дукачі.

І я ходжу, володарка темниці.
Скриплять у тиші двері за дверми.
Блищать очима слуги темнолиці,
мені у ноги стелять килими.

Ох, килими, барвисті килимочки!
Фонтан, кальян і сльози на зорі.
Носила я і плахту, і віночки, —
ну, як мені, чи гарно у чадрі?

І меч, і правда — цноти не жіночі.
Люблю чадру — і чорна, і густа.
Коли татарам брешуть мої очі,
ніхто не бачить, як тремтять вуста.

Мого лиця не видно під чадрою.
Мій муж поїхав. Тоскно мені. Жду.
А то б я їм здавалася чудною, —
чого я зблідла і куди іду.

Чого дивлюся в море, у тумани.
Чого, як тінь, блукаю уночі.

... Бряжчать мені невільницькі кайдани.
А я шукаю сховані ключі.